

ת"פ 4039/03/17 - מדינת ישראל נגד סופיה גוטמן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4039-03-17 מדינת ישראל נ' גוטמן(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד דואק	
	נגד	
	סופיה גוטמן (עצירה)	הנאשמת
	ע"י ב"כ עו"ד ראו	

נוכחים:

ב"כ המאשימה- עו"ד לונדנר

ב"כ הנאשמת- עו"ד ראו

הנאשמת- הובאה

גזר דין

העבירות:

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן, ב-4 עבירות של כניסה לבית מגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), 3 עבירות של התייצגות בכזב כעובד הציבור לפי סעיף 283(2) לחוק, ועבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק.

תיאור העובדות הוא כי במועדים שונים במהלך החודשים ינואר-פברואר 2017 הגיעה הנאשמת לביתם של קשישים שונים בעיר לוד, והתפרצה לתוכם בתחבולה, תוך שהיא מתחזה בפניהם, בכזב, לעובדת שהגיעה לצורך ביצוע ראיון באשר למצבם הכלכלי והבריאותי. עת הכניסו המתלוננים את הנאשמת לביתם, ניצלה את תמימותם ומצוקתם, ערכה עמם ריאיון כוזב ובהיסח הדעת גנבה מהם רכוש. באישום הראשון, ביום 15.2.17 התייצגה הנאשמת בכזב כעובדת הביטוח הלאומי, ובתוך כך עיינה במסמכים רפואיים של המתלונן והבטיחה כי תסייע בקבלת החזר כספי. לאחר מכן, גנבה מארנקו 55 ₪. באישום השני, ביום 13.2.17 התייצגה הנאשמת כעובדת סוציאלית, ובמהלך הריאיון שערכה, גנבה את ארנקו של הקשישה המתלוננת ובו 1,150 ₪ וכרטיס אשראי. באישום השלישי, ביום 9.2.17, התייצגה הנאשמת כעובדת הביטוח הלאומי ואמרה לקשיש המתלונן כי הגיעה כדי לברר את תלונתו נגד הביטוח הלאומי. בהמשך, גנבה את ארנקו ובו 10 ₪ וכרטיס אשראי. באישום הרביעי, ביום 3.2.17 התייצגה הנאשמת כעורכת סקר וביקשה מהקשישה עט. בהמשך, גנבה את ארנקו ובו 300 ₪, כרטיס אשראי אשר לא נעשה בו שימוש, רישיון נהיגה, כרטיס קופ"ח, ושיק ע"ס 7,000 ₪. בנוסף, מיוחס לנאשמת האישום החמישי, לפיו בעת שעבדה כמטפלת אצל

עמוד 1

המתלוננת, בתקופה שמיום 1.1.17 עד 23.1.17, ב- 4 הזדמנויות שונות, גנבה סך כולל של 1,300 ₪, וביום 22.1.17 כתבה למתלוננת כי היא מתחייבת לשלם לה 1,300 ₪, אך בהמשך נעצרה ולא השיבה את הגניבה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשמת עצורה מיום 8.2.17.

לאחר הרשעתה, ביקשה הנאשמת לצרף שני תיקים:

בת"פ 36360-04-16 הורשעה בעבירה של סיוע לגניבה, לפי סעיפים 384 ו-31 לחוק, ולפי תיאור העובדות בכתב האישום המתוקן, ביום 6.3.14 ביקשו הנאשמת ואדם אחר (להלן: "אדוארד"), מן המתלוננת שתסיע אותם ברכבה. באותה הזדמנות לקח אדוארד את המכשיר הסלולארי של המתלוננת, מדגם אייפון, והכניסו לתיק הנאשמת. בכך סייעה הנאשמת לאדוארד בגניבת האיפון.

בת"פ 31807-10-14 הורשעה בעבירה של גניבה בצוותא חדא, לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק. ע"פ העובדות, ביום 2.6.14 גנבו הנאשמת ואדוארד עגלת תינוק בשווי 4000 שח, מחדר מדרגות.

הצדדים לא הסכימו על העונש, אך הוסכם כי ינתן תסקיר שירות מבחן.

תסקיר שירות המבחן:

התסקיר מתאר את הנאשמת כבת 47, פרודה מבעלה, ואם ל-2 בנות בוגרות, המתגוררות עם אביהן. אחת הבנות בעלת מוגבלות ממשית. הנאשמת נולדה בליטא ועלתה לישראל עם אמה בגיל 18. טרם מעצרה התגוררה עם בן זוגה בלוד, ועבדה בניקיון בתים ובטיפול בקשישים. אין לנאשמת כל עבר פלילי.

הנאשמת מסרה שהחלה לצרוך סמים קלים בשנות העשרים לחייה, לרקע משבר משפחתי, ובהמשך העמיקה התמכרותה לסמים קשים יותר, ולא ערכה מעולם ניסיון גמילה ממשית. הדבר החריף את מצבה הכלכלי, והיא החלה לבצע עבירות למימון הסמים. ההתרשמות היא שבמהלך השנים, פיתחה על רקע התמכרותה דפוסי חשיבה של מרמה ומניפולטיביות המאפיינות את העבירות שביצעה.

במהלך ניהול משפטה בתיקים המצורפים שולבה הנאשמת בביהמ"ש הקהילתי, ואולם לאחר מכן התקשתה לקדם את התכנית השיקומית ואף ניתקה קשר עד שלבסוף ההליכים הותלו בנוב' 2016. לאחר מעצרה בגין התיק העיקרי, העריך שרות המבחן כי חלה נסיגה בתפקוד הנאשמת, היא פיתחה התמכרות לחומרים פסיכואקטיביים, קושי להכיר בפגיעה בסביבתה, ואף קווים של מניפולטיביות ומרמה. בנסיבות אלה, ההערכה היתה כי לא ניתן להמליץ על חלופת מעצר, ואף הנאשמת עצמה הכירה בכך שלא תוכל להציב לעצמה גבולות במסגרת של חלופה. כיום הנאשמת משולבת באגף לאסירות בעלות רקע התמכרותי, מצויה בקשר מעקבי עם העובדת הסוציאלית של האגף, ואף שולבה בעבודה במתקן היצרני של בית הכלא, אך לא נענתה להצעות להשתלב בטיפול.

ביחס לעבירות, הנאשמת מסרה כי בוצעו לרקע מצב כלכלי דחוק נוכח השימוש הפעיל בסמים, ונראה כי היא נעדרה הבנה עמוקה לפגיעה בקשישים. ביחס לעבירות שצורפו טענה כי נגררה אחרי שותפה לעבירות. עם זאת, ניכר כי עם הפסקת השימוש בסמים במהלך מעצרה, החלה להכיר באופן ראשוני בהתנהגותה הבעייתית וביטאה צער. עדיין, הנאשמת לא ערכה שינוי בדפוסייה ואינה משתלבת בתהליך טיפולי, למעט השתתפותה בקבוצת "צעדים" ו-N.A.

בסיכום נכתב כי טרם העמקת השימוש בסמים, היו לנאשמת יכולות תפקוד רבות ומכאן הסיכוי לשיקום, אך היות שהיא נעדרת נכונות להשתתף בתוכנית שיקומית הומלץ על ענישה מוחשית שתסייע בהפחתת הסיכון להישנות עבירות, ומתן פיצויים למתלוננים.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירות ופגיעתן הקשה בקשישים, תוך ניצול תמימותם, גילם ומצוקתם הרפואית, ותוך ניצול עבודת הנאשמת כמטפלת, וזאת בדרכי ערמה ותחבולה. נטען כי העבירות אף עולות בחומרתן על עבירות התפרצות בנסיבות "רגילות". עוד נטען כי התסקיר בעניינו אינו חיובי, ועל כן יש להחמיר עם הנאשמת. לדעת התביעה, מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשים לכל אחד מן האישומים 1-4 בתיק העיקרי, ואילו בעניין אישום 5 המתחם נע בין 6-15 חודשים. בנוגע לתיקים שצורפו טענה התביעה כי המתחם נע מענישה הצופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר, לכל אירוע. בסיכום של דבר עתרה התביעה למאסר שלא יפחת מ- 3 שנים, מע"ת, קנס, ופיצוי לכל המתלוננים. התביעה הפנתה לפסיקה מטעמה.

ב"כ הנאשמת טען כי המתחם שהוצג על ידי התביעה מחמיר יתר על המידה, ואף הפסיקה אליה הפנתה עוסקת במקרים חמורים יותר. נטען כי הנאשמת היתה נורמטיבית ומתפקדת עד לאותו המשבר המשפחתי שהוביל לשימוש בסמים קשים, וביצוע העבירות אגב השימוש, תוך שנגררה אחרי בן זוג שולי. לנאשמת נסיבות חיים קשות, היא נפרדה מבן זוגה ויש לה בת בעלת מוגבלות. עוד נטען כי הודתה בהזדמנות הראשונה, ואף דאגה ליידע את המשטרה אודות מתלוננים נוספים. הנאשמת חסכה זמן שיפוטי ואת עדות הקשישים. בעניין נסיבות העבירות נטען כי הן מינוריות יחסית, בשים לב לסכומים הנמוכים, העדר תחכום, העדר שימוש בכרטיסי האשראי, וסמיכות הזמן והמקום. בנוגע לאישום 5 ביקשה הנאשמת להשיב למתלוננת את כספה, אך משנעצרה לא הספיקה לעשות זאת. ב"כ הנאשמת טען עוד כי חל שינוי אצל הנאשמת השווה במעצר מזה שבעה חודשים, אמנם ההליך הקהילתי כשל, אך בדיקות השתן נקיות, והיא משתתפת בתכנית לגמילה פיזית ונפשית. לדעת הנאשמת, יש לקבוע כי כל האישומים בתיק העיקרי מהווים אירוע אחד, המתחם צריך לנוע בין 6 חודשים שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר, והעונש המתאים צריך להיות כימי מעצרה של הנאשמת. ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה מטעמו.

הנאשמת בדברה האחרון הביעה חרטה על מעשיה ועל הפגיעה בקשישים, וביקשה הזדמנות לשוב לחיים נורמטיביים, לבנותיה ולאמה החולה.

מתחם העונש ההולם:

העבירות בתיק העיקרי:

על החומרה היתרה, והכיעור הגלומים בגזל רכושם של קשישים עמד בית המשפט העליון ברע"פ 5066/09 אוחיון נ' מד"י (22.4.10):

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את

סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִזְרֵת פְּנֵי זֶקֶן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באוכלוסייה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֵנִי, לָעֵת זִקְנָה; כָּכֻלֹּת כְּחִי, אֶל-תַּעֲזָבֵנִי" (תהילים ע"א, ט')." וראה בנוסף ע"פ 2163/05 אלייב (12.12.05); ע"פ 5931/11 עבדולייב (16.9.13).

(וראו גם: ע"פ 1864/11 דוידוב נ' מד"י (7.11.12); ע"פ 2163/05 אלייב נ' מד"י (12.12.05)).

בעניין אוחיון הנ"ל דובר בנאשם שהורשע ב-8 מקרים בהם פעל בצוותא עם אחרים, בהונאת קשישים וגניבה מהם. החבורה נכנסה לבתי הקשישים בתואנות שונות, וגנבה תיקים אישיים. לאחר מכן, התקשרו אל הקשישים תוך התחזות כעובדי מחלקת הביטחון של חברת האשראי וביקשו את הקוד הסודי מחשש כי נעשו שימושים בכרטיס. לאחר שקיבלו את המספרים הסודיים, משכו סכומים נכבדים מחשבונות הקשישים. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט קמא היה ער לשיקולי שיקום שעלו מן התסקיר אך גזר על הנאשם 54 חודשי מאסר ואילו על שותפו נגזרו 5 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש. בית המשפט העליון מצא לנכון להתחשב בהליך שיקום מוצלח, גמילה מסמים והשתלבות הנאשם בעבודה, והפחית את העונש ל-36 חודשי מאסר.

מקרה חמור דומה נדון בעפ"ג 13859-01-15 עטל נ' מד"י (12.3.15), שם הורשע הנאשם בקשירת קשר לפשע וביצוע עבירות כלפי קשישים בצוותא עם שותפתו לעבירות, ב-16 מקרים שונים. השניים נהגו להיכנס לבתי הקשישים בתואנות שונות, בין היתר בהציגם עצמם כעובדי הביטוח הלאומי, גנבו ארנקים ועשו שימוש בכרטיסי האשראי לצורך רכישות. לנאשם אין עבר פלילי, והתסקיר שהוגש נשא אופי חיובי. בבית המשפט קמא הוטלו על הנאשם 42 חודשי מאסר ואילו על שותפתו הוטלו 36 חודשי מאסר. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

עיון במאגרי הפסיקה מלמד כי הענישה שהוטלה בעניין אוחיון ובעניין עטל, היתה מחמירה במיוחד, זאת בהשוואה למקרים אחרים בהם בוצעו עבירות כלפי קשישים. בכל המקרים שאסקור להלן, ציינו בתי המשפט את החומרה הנודעת לעבירות הונאה וגניבה מקשישים, אך היות שהמדובר היה בהיקף עבירות מצומצם יותר, וברמת תחכום פחותה, הוטלו עונשים מתונים יותר:

ברע"פ 4523/15 בן שמחון נ' מד"י (1.7.15) הורשעה הנאשמת בהתפרצות לדירת קשישה בדיר מוגן, וגניבת ארנקה, תוך שהתחזתה לעובדת בביטוח הלאומי. הנאשמת השתמשה בכרטיס האשראי שגנבה לרכישת סגירות בסך ₪ 1,000. לנאשמת עבר פלילי מכביד בעבירות זהות, אך בשל הליך שיקום ארוך של גמילה מסמים, נגזרו 240 שעות של"צ. משלא ביצעה אותן, ולא התייצבה למפגשים טיפוליים, נגזר דינה מחדש ל-8 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר על תנאי כך שבסה"כ הוטלו 12 חודשי מאסר. נקבע מתחם של 6-24 חודשי מאסר.

ברע"פ 3002/11 חיון נ' מד"י (17.4.11) הורשעה הנאשמת לאחר הוכחות, בביצוע 4 עבירות של קשירת קשר, 4 התפרצויות, 4 גניבות בצוותא, והונאה בכרטיס חיוב, בכך שהתחזתה לעובדת הביטוח הלאומי, והתפרצה עם אחרים ל-4 בתים של קשישות ובית נוסף של חולה פרקינסון. הנאשמים גנבו רכוש רב ערך, כספים בסך ₪ 10,420, תעודות וכרטיסי חיוב. הנאשמת, בת 21, ללא עבר פלילי. ביהמ"ש התחשב בחלוף הזמן, נסיבותיה החריגות, ושהותה כשנתיים בתנאים מגבילים, והטיל מאסר למשך 10 חודשים. הערעור על חומרת העונש נדחה (יצוין כי באותה פרשה נידונה

נאשמת אחרת ל-13 חודשי מאסר בפועל בת.פ. 3637/08, אף כי היתה ללא עבר פלילי ועברה תהליך שיקומי).

בת.פ. (ב"ש) 1156/07 מד"י נ' דיקר (1.3.09) הורשעה הנאשמת בחמישה אירועים בהם התפרצה לביתם של קשישים, לאחר שהציגה עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי/עובדת סוציאלית, וגנבה כספים בסכומים שאינם ידועים במדויק ושלוש טבעות. העבירות נעברו על רקע התמכרות הנאשמת לסמים מסוכנים, ולצרכי מימון הסם. צורף תיק בו הורשעה בהחזקת סם מסוכן. ביהמ"ש העדיף את השיקול השיקומי, והטיל צו מבחן בצירוף פיצוי למתלוננים, וקנס.

בת.פ. 31419-01-1 מד"י נ' קלנטרוב (24.5.16) דובר בשתי נאשמות שהורשעו בכתב אישום שכלל 9 אירועי התפרצות לבתי קשישים, תוך הזדהות כעובדות הביטוח הלאומי, וגניבת רכוש, כספים וכרטיסי חיוב. בכרטיסי החיוב בוצעו משיכות מכספומט, וכן רכישות מוצרים בחנויות בהיקף של 12,000 ₪. בית המשפט קבע כי בשל סמיכות האירועים, המדובר בפרשה המהווה אירוע אחד. נקבע מתחם הולם הנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, אך לאור העדר עבר פלילי ומאמצי שיקום, ולאחר שניתנו 5 תסקירים בעניין, הוחלט על חריגה ממתחם העונש והוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בת.פ. (ב"ש) 3325/05 לוגסי (13.6.06), הורשעה נאשמת בהתאם להודאתה ב-16 אישומים, המתייחסים לאירועים של עבירות הסגת גבול, וגניבת כספים מקשישים. ב-4 מקרים מתוכם גם ביצעה עבירות גניבת כרטיס אשראי, הונאה בכרטיס חיוב, זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר וקבלת דבר במרמה. הנאשמת התחזתה לעובדת המוסד לביטוח לאומי, נכנסה לביתם של קשישים וגנבה בסך כולל של 11,000 ₪. הנאשמת כבת 36, נעדרת עבר פלילי ואם חד הורית לפעוטה. בית המשפט התחשב בנסיבות חייה הקשות כעולה מתסקיר שהוגש, ובסופו של יום הטיל 10 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ. 3166/07 מד"י נ' אדעייף (2.11.12) דובר בנאשם אשר בהיותו עובד ניקיון בביתה של קשישה הוציא ממנה במרמה 6,000 ₪. בנוסף, בהיותו עובד ניקיון בביתו של קשיש ערירי, גנב ממנו את מפתח הדירה ולאחר מכן התפרץ לתוכה 4 פעמים וגנב פרטי רכוש בעלי ערך כספי ואישי. כמו כן, גנב פנקס המחאות ורשם המחאות בסך כולל של 1,300 ₪ תוך זיוף החתימה, לשם רכישת מוצרים לעצמו. הנאשם ללא עבר פלילי, אב לארבעה. נקבע מתחם הולם הנע בין 6 חודשי עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל. הוטלו 6 חודשי עבודות שירות וכן פיצוי למתלוננים בסך כולל של 12,500 ₪.

בת.פ. 18748-06-10 מד"י נ' בר טל (19.5.11) דובר בנאשמת שביצעה עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והונאה בכרטיס אשראי. הנאשמת השתמשה בכרטיסי אשראי של המתלוננת בסכום של 80,000 ₪. בנוסף גנבה שיק מבית קשישה אצלה עבדה, ועשתה בו שימוש בסך 1,200 ₪. לנאשמת הרשעה קודמת בעבירות זהות, אז הסתיים ההליך ללא הרשעה. בית המשפט שקל לחומרה את העובדה שהעבירות בוצעו בהיות הנאשמת נתונה בצו מבחן, אך התחשב גם בתסקיר שראה אופק שיקומי ממשי. הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל, ופיצוי בסך 100,000 ₪. הנאשמת ערערה על חומרת העונש בע"פ 52244-06-11, ושם הומר המאסר לעבודות שירות, ויתר רכיבי הענישה נותרו על כנם.

בעפ"ג 49541-03-13 מקושין נ' מד"י (26.3.13) דובר בנאשמת שהורשעה בקבלת דבר במרמה בכך שקיבלה 700 דולר מקשיש במרמה. בנוסף, קיבלה סך 12,000 ₪ במרמה מקשישה, וכן זייפה שיק שגנבה מקשיש אחר אצלו עבדה, זייפה אותו ע"ס 6,000 ₪ והשתמשה בו להחזר הלוואה. בבית משפט קמא נקבע כי המתחם ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, והוטלו 10 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר על תנאי שהוטל בגין עבירות דומות. בסה"כ הוטלו 12 חודשי מאסר. הנאשמת חזרה בה מערעור שהגישה, לאור המלצת בית

המשפט המחוזי.

בעניינינו, באישומים 1-4 הנאשמת בחרה בקשישים או מבוגרים חסרי אונים, שנראו לה מטרה קלה ונוחה. היא הצליחה להיכנס לביתם בכזב תוך התחזות לעובדת הביטוח הלאומי או לעו"ס, וגרמה להם להאמין שהיא מתעניינת בשלומם. כל זאת כדי לגנוב מרכושם הדל. למעשה קדם תכנון שכן הצטיידה בתיקיה שבה רשמה את התרשמותה מתשובות הקשישים, כדי לשוות לעצמה מראה אמין יותר. מעשים אלו מצביעים על תחכום, ותעוזה. אחד מן הקשישים (אישום שני) אף נתמך במטפלת בעת האירוע, ואולם הדבר לא הרתיע את הנאשמת מלהמשיך בשלה.

באירוע שבאישום החמישי, הנאשמת אמנם לא התפרצה לבית הקשישה, אלא ביצעה את העבירה כלפי זו שבה היתה אמורה לטפל, תוך מעילה באמון שניתן בה. הנאשמת שלחה ידה בכספי המטופלת, לא אחת ולא שתיים, אלא לאורכו של חודש, בחמש הזדמנויות שונות, ובהיקף של 2,500 ₪. נוכח חומרת הנסיבות, אני סבורה כי הגם שיוחסה עבירת גניבה בלבד, חומרתו של אישום זה אינה נופלת מחומרתם של יתר האישומים.

ברע"פ 5212/13 אדינה שמעון (29.8.13), דחה ביהמ"ש העליון את ערעורה של נאשמת שהורשעה בגניבה מקשיש בן 85 בו טיפלה. הנאשמת השתמשה בכרטיס החיוב לשם תשלום חוב אישי שצברה, בסכום של כ- 847 ₪, וזאת ללא ידיעתו, וכן בסכום של 1,300 ₪. המעשים בוצעו כשמאסר על תנאי בר הפעלה תלוי נגדה. הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל, והופעל המאסר על תנאי כך שבסה"כ תישא 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אמר שם בין היתר:

לסיום אבקש להזכיר, כי המבקשת הורשעה בגניבת כספו של אדם קשיש אשר בו היא טיפלה, תוך שניצלה את האמון שנתן בה. התנהגות זו, יהיה המניע לכך אשר יהיה, הינה בלתי מוסרית בעליל, והעומדים מאחוריה, לא יהיו ראויים, ככלל, לחסדיו של בית-המשפט.

בת"פ 46615-08-15 מד"י נ' אל חלים (10.7.17) הורשע מטפל סיעודי בבית אבות בגניבת טבעות זהב משלוש קשישות. הנאשם ללא עבר פלילי. הוטלו עליו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות, ופיצוי בסך 4,000 ₪ לכל מתלוננת.

בעפ"ג 50129-03-14 מרגריטה קינגס (31.3.14), התקבל ערעור המדינה והעונש הוחמר ל 4 חודשי מאסר בעבודות שרות, חלף שלושה. הנאשמת, מטפלת ואזרחית פיליפינית, גנבה מהקשיש הסיעודי בו טיפלה, בעשרות הזדמנויות. הסכומים שנגנבו הצטברו לסכום משמעותי. ביהמ"ש המחוזי ציין כי גם העונש החלופי אינו ממצה את הדין, אך התחשב בנסיבות בהן צריך היה להסדיר הרחקת הנאשמת מהארץ.

הנאשמת טענה כי יש לראות את כל העבירות כאירוע אחד. לאחר שבחנתי את הטענה ובשים לב להלכה הפסוקה ולמדיניות הנוהגת במקרים דומים (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י (29.12.14); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מד"י (7.5.15); ע"פ 5643/14 עיסא ואח' נ' מד"י (23.6.15)), אני נכונה ללכת בדרך זו. ואולם, לצד זה לא אוכל להתעלם מן העובדה שהנאשמת פגעה בשישה אנשים שונים במעשיה, ובחלקם פגעה פעם אחר פעם בהתנהלות מתמשכת. לפיכך, המתחם שייקבע צריך לקחת בחשבון את ריבוי הנפגעים, והתמשכות חלק מן העבירות.

לאור נסיבות ביצוע העבירות, ומדיניות הענישה הנוהגת אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את הפרשה נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

עבירות הגניבה - התיקים המצורפים:

בחנית הפסיקה מלמדת כי העונש הנוהג בגין מקרה בודד בעבירת גניבה שהיקפה מינורי יחסית נע בין עונש שאינו כולל רכיב מאסר בפועל, לבין מאסר קצר של חודשים בודדים (ת.פ 4959-05-12 מד"י נ' סיאד (29/5/13); ת.פ 9794-10-15 מד"י נ' אלמנך (23.4.17); ת.פ 25368-05-13 מד"י נ' אביגזר (17.3.16); ת.פ 55733-12-11 מד"י נ' פודולסקי (29.12.13)).

העבירות שצירפה הנאשמת בוצעו עוד בשנת 2014. באחד התיקים הוגש כתב האישום רק בשנת 2016, ואילו בשני הוגש עוד בשנת 2014. בתיק הראשון, הנאשמת והאחר ניצלו את נדיבותה של המתלוננת שניאותה להסיעם ברכבה כפי שביקשו, ובתוך כך גנבו ממנה את המכשיר הנייד שהוא רכוש רב ערך כספי ואישי. בתיק השני, הנאשמת והאחר גנבו עגלת תינוק שהיא רכוש בעל ערך, אשר בעליו העמידו בחדר המדרגות.

לדעתי, מתחם העונש ההולם כל אחד מן האירועים הללו נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד מאסר קצר.

העונש המתאים לנאשמת:

אין לנאשמת כל עבר פלילי, ונסיבה זו תישקל כמובן לטובתה.

כעולה מן התסקיר, הרקע לעבירות הוא התדרדרות הנאשמת לשימוש בסמים קשים והצורך לממן אותם.

תמונת מצבה של הנאשמת מאז מעצרה היא מורכבת למדי. מחד, ההתרשמות היתה כי התנהלותה נגועה במניפולטיביות והיא נעדרה הבנה ממשית לפגיעה שגרמה לכל הקשישים המתלוננים. אם לא די בכך, גם לא שיתפה פעולה עם הניסיון לשלבה בטיפול שמטרתו שינוי דפוסי השליילים. מאידך, נראה כי הינה מודעת לבעייתיות הרבה, עד כדי כך שלא ביקשה להשתחרר מן המעצר, מחשש שלא תצליח להציב גבולות לעצמה במסגרת של חלופה. על פי התסקיר היא כן השתלבה בתכנית טיפול לגמילה מסמים, וכיום מצליחה להכיר באופן ראשוני בהתנהגותה הבעייתית, אך הבנה זו אינה מקדמת אותה הלכה למעשה לקראת שינוי דפוסי, ואינה משתלבת בטיפול. שרות המבחן אינו בא בהמלצה שיקומית היות שלא נפתח אופק שיקומי.

המסקנה העולה מן התסקיר היא שלמרות היד שהושטה לנאשמת כמה פעמים (לרבות בהליך בבית המשפט הקהילתי), לא קיימים בשלב זה שיקולי שיקום משמעותיים.

לצד האמור, הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה ואף צירפה שני תיקים נוספים. בהודאתה חסכה את הצורך להביא את הקשישים לעדות. בנוסף, על פי טיעוני ההגנה שלא נסתרו, הנאשמת יזמה חשיפת חלק מן העבירות שביצעה ולא היו ידועות למשטרה, והדבר מעיד על חרטה.

בסופו של יום, יש לגזור על הנאשמת עונש על פי עיקרון ההלימה, בהתחשב בנסיבותיה.

אני רואה לנכון לגזור עונש אחד בגין התיק העיקרי, וכן עונש נפרד בגין כל אחד מן התיקים המצורפים. עם זאת, לא מצאתי כי העבירות בתיקים המצורפים מצדיקות גזירת מאסר בפועל במצטבר לעונש בגין התיק העיקרי.

כיוון שהנאשמת אסירה, וכיוון שאני רואה ערך עליון בפיצוי המתלוננים והשבת הגזלה לידיהם, לא אטיל על הנאשמת

קנס כספי.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. בגין התיק העיקרי- 10 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרה מיום 18.2.17 עד היום.
בגין כל אחד מהתיקים המצורפים 15 ימי מאסר.
הנאשמת תישא את עונשי המאסר בחופף זה לזה כך שבסה"כ תישא 10 חודשי מאסר.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורה, והתנאי הוא שלא תעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורה, והתנאי הוא שלא תעבור עבירת רכוש מסוג עוון, או התחזות כעובד ציבור.
- ד. פיצוי למתלוננים באישומים 1,3,4 בסך 500 ₪ כל אחד- יופקד במזכירות עד יום 1.1.18.
פיצוי למתלוננים באישומים 2 ו-5 בסך 3,000 ₪ כל אחד- ישולם ב-6 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 1.1.18 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשע"ח, 19 אוקטובר 2017, בנוכחות הצדדים.